
Luční kvítí

„Byl bych rád, kdybys neposlouchala drby, Molly,“ řekl Henry. Nastartoval a vyjel. „Je to pod tvoji úroveň.“

„Myslím, že bychom měli vědět, jaká žena se stará o naše dítě, Henry. Byli bychom špatní rodiče, kdybychom to nedělali.“

Henry sebou trhnul. *Naše dítě.* „Lucy je Beattiiinou dcerou stejně jako mojí.“

„To ano, ale za manželku sis vybral slušnou, do kostela chodící ženu. Jsem Lucy dobrou matkou. Jenže muž, ze kterého chce Beattie udělat Lucyina otce, je hrozný.“

Drobný osten žárlivosti. Odkud se vzal? Nechtěl Beattii, tím si byl naprosto jistý. „Co tím myslíš?“

„Řekli mi, že Beattie má milence.“

Henry se na ni podíval. Olizovala si prsty.

„No a?“

Chvilka dramatické pomlky. „Je to Charlie. Ten aboridžinec.“

Henry se díval na ubíhající silnici a dlouho mlčel. Po pravdě se nestaral, jestli jsou lidé černí, bílí nebo zelení. Charlie vypadal jako nuzák, ale slušný. Jenže tato zpráva ho jaksi vyvedla z míry. Bylo to představou, že se ten chlap dotýká Beattie tak, jak se jí kdysi dotýkal on? Nebo Mollyiným varováním, že Charlie nemusí být dobrým otcem pro dítě?

„Vidím, že máš stejný názor jako já,“ ozvala se Molly. „To se musí zarazit.“

„Beattie si může milovat koho chce,“ odporoval Henry, ale zdrhával se mu hlas.

„Považuji to za děsné,“ pokračovala Molly, jako by ho neslyšela. Začal pochybovat, jestli vůbec něco řekl. „Představ si, jak líbá naši malou holčičku na dobrou noc.“

Henry měl pocit, že mu duní celé tělo.

„Vím, že někteří z těch aboridžinců jsou v pořádku,“ připustila Molly. „Ale raději bych je držela dál od něčeho tak drahocenného.“ Uchýlila se k šepotu, takže ji přes zvuk motoru sotva slyšel. „Povídali, že je zloděj.“

„Bud' zticha,“ okřikl ji Henry neschopný pochopit vlny vlastního strachu a hněvu. „Přeju si, abys nikdy nic neřekla.“

Molly seděla zbytek cesty domů mlčky.

Charlie se nakonec nastěhoval do domu, ačkoliv trval na oddělených ložnicích. Lucyin pokoj se nacházel mezi Beattiiiným a Charlieho a Beattie si říkala, že během dceřina dvoutýdenního pobytu budou jednoduše spát každý sám.

Jednoduché, ale nemožné.

Přilíši si zvykla na blízkost jeho teplého těla a vášnivé doteky. Pozdě v noci, když nepochybovala, že dítě spí, přešla po chodbě a tiše zatukala na jeho dveře.

Opatrně otevřel a ve slabém světle se zatřpytily jeho černé oči. „Jsi si jistá, Beattie?“

„Ptáš se na to pokaždé a já jsem si pokaždé jistá.“

Uvolnil jí cestu a zavřel za nimi dveře. Padla mu do náruče a odevzdala ústa jeho rtům. Čekala na ně jeho úzká postel. Charlie se rychle naučil, jak nejlépe naplnit její potřeby. Henry byl ve srovnání s ním naprostý nešika. Charlie jí vždy zanechával uspokojenou a mumlající slova lásky.

Ale bylo to víc než fyzická přitažlivost. Někdy měla pocit, že jejich duše jsou jako magnety, jež se přitahují. Byli stvoření ze stejné hmoty. Charlie pro ni představoval bezpečný přístav, který hledala celé roky.

„Měli bychom se vzít,“ poznamenala.

„Já nevím, Beattie. Lidem ve městě by se to nelíbilo.“

„Nemůžeme takhle pokračovat,“ vzdychla. „V utajení. Jako bychom se báli jejich mínění.“

„Podle názoru tvého právníka bychom se ho měli bát.“

Beattie ustoupila. „Tak dobře, ale jakmile bude Lucy jen moje, přestaneme to tajit.“ Strávila několik týdnů sepisováním co nejpřesnějších informací pro Lea Sampsona a čekala už pouze na podepsání potřebných dokumentů. Leo jí však řekl, že potrvá měsíce, než její věc projde soudním řízením.

„Jenom si to představ, Charlie. Ty a já se vezmeme a Lucy bude s námi. Wildflower Hill bude náš.“

Charlie se zasmál. „Víš přece, že netoužím nic vlastnit.“

„Ale měl bys. Co kdybych zítra umřela a farma přešla na někoho jiného. Udělal jsi pro ni tak mnoho, a dostal bys pouze malou odměnu.“

„Jsem spokojený s tím, co mám,“ ujistil ji Charlie. „Mít velké sny se nevyplácí. Zejména ne pro chlápka s tmavou pleť. Takže jestli ti to nevadí, Beattie, dám přednost stávajícímu stavu.“

Sklonila se a políbila ho na čelo. „Všechno bude dobré, uvidíš.“

Peter s Mattem se v dubnu vrátili na stříž před plemenitbou ovcí. Sežehlá tráva na svahu se už zase zelenala. Charlie byl přítomností dalších lidí na farmě velmi znepokojený.

„Nedělej si starosti. Spí na ubytovně a v domě ani nejedí. Nejistí to,“ uklidňovala ho Beattie.

„Jenže když tu byli naposled, spal jsem na ubytovně i já. Všimnou si, že už tam nebydlím.“

„A nebudou si o tom nic myslet. Michail také spal v domě a nikdo na nic nepoukazoval.“

Charlie zvedl její ruce ke rtům. „Dělám si starosti o tebe a o to, co si budou lidé myslet.“

„To je mi jedno.“

Chvilí hledal slova, než řekl: „Tohle můžeš říct jenom proto, že jsi ještě nepoznala opravdovou nenávisť.“

„Poznala. Většina lidí v Lewinfordu si o mně myslí, že mám šarlatovou barvu.“

„Jistě. Jenže si nemyslí, že jsi černá.“

Beattie zmlkla. Charlie pustil její ruce. „Hlavně se drž ode mne dál až do setmění.“

„Potom můžeme být něžní a blízko sebe?“

Usmál se. „Tak blízko, jak se ti líbí.“

Přišla zima a oni opět zůstali sami.

Henry zatelefonoval v den, kdy obdržel dopis od svého právníka. Prskal, soptil a vyhrožoval, ale Beattii to nevadilo. Sampson jí sdělil, že soud odložil projednávání její žádosti o svěření Lucy na srpen. Nevadilo jí to. Byla slepě zamilovaná a neviděla, co se blíží.

Vůbec to neviděla.

Lucy se vrátila z kostela. Zula si botky a posadila se na postel. Zvedla knížku a začala si prohlížet obrázky, když zaznělo zaklepání a Mollyin hlas. „Lucy?“

Lucy nechtěla, aby Molly přišla do pokoje. Molly se chovala nějak divně. Jako by se něčeho bála. Jako by se bála Lucy.

Jenže Molly stejně vešla dovnitř. Lucy se stáhla do kouta postele, chytila plyšového králíčka a ovíjela si jeho ucho kolem prstu.

Molly se usmála a Lucy měla na okamžik pocit, jako by všechno bylo normální. Ale nebylo. V poslední době se Molly a táta bavili ztišenými, napjatými hlasy, a když vešla do místnosti, zmlkli. Věděla, že se něco děje a že to nějak souvisí s ní.

„Můžu s tebou mluvit?“ zeptala se Molly a posadila se na postel. „Je to důležité.“

„Kde je tatínek?“

„V obývacím pokoji. Říkal, že bude lepší, když to probereme mezi námi děvčaty.“ Molly se znovu usmála a Lucy si pomyslela, že Molly jako děvče vůbec nevypadá.

Pokrčila rameny. „Co je to?“

„Jde o Beattii, tvou matku.“

Lucy čekala se zatajeným dechem. Nechtěla slyšet, že maminka je nemocná nebo dokonce mrtvá.

„Udělala moc špatnou věc. Napsala ošklivý dopis a tatínek se teď zlobí.“

„Napsala ho tatínkovi?“

„Ne, tatínkovu právníkovi, ale to není podstatné. Tvrdí v něm věci, které nejsou pravda. A jak říkáme člověku, která nemluví pravdu?“

„Lhář,“ vyšeptla Lucy.

„Správně. Tvoje matka... Udělala pár věcí, kvůli kterým je mnoho lidí nešťastných. Věcí, které by se Bohu nelíbily.“

Bohem si Lucy jistá nebyla. Bála se ho, ale jenom když byla v Hobartu. Na farmě se vůbec nestarala, co si Bůh o ní myslí. „Jaké věci?“

„Na vysvětlení jsi ještě moc malá.“

Lucy neslyšela obviňování své maminky poprvé, takže neodporovala.

„Ale je si až moc blízká s tím domorodcem.“

„Charliem? Ten je moc hodný.“

Molly spustila koutky. „Ten tak jenom *vypadá*. Ve skutečnosti je zloděj. Okradl jednoho bohatého muže.“ Molly uchopila Lucy za ruku. „Drahoušku, musíš mi říct, jestli jsi viděla na farmě něco... hříšného. Jestli ano, musíme to s tatínkem vědět. Pomůže nám to při vyřizování věci s tím právníkem.“

„Ne,“ zavrtěla Lucy hlavou.

„S kým tvoje matka mluví? Kde v noci spí?“

„Ve své ložnici. Vedle mojí.“

„A když ráno vstává?“

Lucy byla vystrašená Mollyinýma tvrdýma očima. „Maminka přece nedělá nic špatného. Když vstane, snídáme s Charliem –“

„S Charliem? On je u snídaně?“

Lucy zmlkla. Srdce jí bušilo až v krku.

Molly vytřeštila oči. „Lucy? Charlie spí v domě?“

Lucy přikývla, nechápala, proč by to Molly mělo šokovat.

Molly zrudla a odvrátila pohled. „Je mi líto, že to říkám, ale tvoje matka je hříšnice.“

„To tedy není.“

„Chodí do kostela?“

Lucy mlčela.

„Henry!“ zavolala Molly. „Pojď sem.“

Lucy litovala, že s Molly vůbec mluvila. Jakmile její otec vešel dovnitř, Lucy vyskočila z postele a zabořila obličej do jeho hrudi. Důvěřovala mu.

„Co je?“ zeptal se Henry nabručeně.

„Lucy řekla, že Charlie spí v domě. Snídá s nimi. Nepochybuju, že zbytek si umíš domyslet.“

Ticho. Otcovy ruce pořád spočívaly na Lucyiných zádech.

„No?“ ozvala se Molly. „Chceš, aby rodiči tvé dcery byli aboridžinec a smilnice?“

„Molly –“

„Říkám ti, že jestli prohrajeme, tak místo tebe bude mít za otce tamtoho muže.“

Vyděšená Lucy se odtáhla a vzhledla k otci. „Chci, abys mým tátou byl ty,“ vyhrkla. „Ne někdo jiný.“

„Musíme ji udržet dál od farmy,“ prohlásila Molly.

Lucy upírala zrak na otce. Ať řekl cokoliv, bylo to vždycky správné. Molly byla nervózní a chovala se divně, ale otec nedovolí, aby se jí stalo něco zlého.

Otec se na ni podíval a křivě se pousmál. „Jak by se ti líbilo jet na malý výlet, holčičko?“

První červencový týden Beattie dostala horečku, která ji upoutala na lůžko. Byl to přesně ten den, kdy měla jet do Hobartu pro Lucy. Vzala telefon, aby Lucy sdělila, že se asi o den nebo dva zpozdí, a celou dobu se strachovala, že to zvedne Henry nebo Molly. Ale nikdo ho nebral. Nemohla nic dělat, stěží se držela na nohou. Vrátila se do postele a doufala, že další den se bude cítit lépe.

Následující ráno se znovu nemohla dovolat. Napadlo ji, že mají pokazený telefon a dělalo jí to starosti. Co kdyby si Lucy myslela, že na ni zapomněla?

Když si oblékla kabát a vydala se k autu, zapotácěla se a narazila do zdi. Charlie to viděl. Přiběhl a podepřel ji.

„Jsi pořád nemocná.“

„Bolí mě ucho a zřejmě nemůžu udržet rovnováhu,“ poznamenala Beattie.

„V tomhle stavu nemůžeš řídit. Není ti dobře a venku je pořádná mlha.“

„Musím. Lucy mě čeká už od včerejška.“

„Počká dál.“

„Ty to nechápeš. Bude si myslet, že jsem na ni zapomněla, nebo že ji nemám ráda. Nechci, aby si to myslela další hodinu, natož další den.“

Charlie ji ale pevně držel.

„Musíš mě odvézt ty.“

Trpce se usmál. „Beattie, neuniklo mi, jak se Molly na mě dívá.“

„Na Molly mi nezáleží.“

„Asi by mělo.“

„Jsi můj zaměstnanec. Nebude na tom nic divného, když mě povezeš.“ Pohládila ho po ruce. „Prosím. Moje holčička na mě čeká.“

Vzdychl a sáhl pro klobouk. „Tak dobře, ale až tam dorazíme, zůstanu v autě.“

To bylo poprvé, kdy spolu jeli mimo farmu. K Henryho domu dojeli těsně před jedenáctou. Beattie vystoupila a chvilku počkala, až se jí přestane točit hlava. Potom došla po chodníku ke dveřím a zaklepala.

Nic.

Pocítila první osten strachu. Nikdo nebral telefon, nikdo neotevřel dveře. Zaklepala znovu, hlasitěji. Vydala se kolem domu. Slyšela bouchnutí dveří auta. Charlie jí přicházel na pomoc, ale téměř ho nevnímala. Něco bylo špatně.

Zaklepala na zadní dveře, ale opět nic. Spatřila u dveří kbelík s mopem. Donesla ho pod okno Lucyina pokoje, otočila dnem vzhůru a postavila se na něho. Sklo se zamlžilo jejím dechem.

„Co vidíš?“ zeptal se Charlie.

Záclony byly zatažené, ale úzkou mezerou mezi nimi uviděla prázdný pokoj.

Žádná postel. Žádné hračky. Žádná skříň. Všechno bylo pryč.

Sevřelo se jí srdce, odmítlo tlouct. Pak padala a padla do Charlieho paží.

„Je prázdný!“ vykřikla.

„Pšt, netrap se. Ještě ne,“ uklidňoval ji.

Vedl ji zpátky. Sousedka z vedlejšího domu věšela venku prádlo.

„Promiňte?“ zavolal na ni Charlie.

Žena se ohlédla a spatřila Charlieho, jak podepírá Beattii. Zamračila se. „Co chcete?“

„Viděla jste je odjíždět?“ křičela zoufale Beattie. „Muže a malou rusovlasou holčičku?“

„Asi před třemi týdny,“ odvětila nabručeně sousedka. „Proč?“

Před třemi týdny? Jak to, že o tom nic neví? „Jsem matka toho děvčátka,“ vysvětlila a v uších jí hlasitě pulzovala krev. „Musím vědět, kam jeli.“

„Říkal, že na sever. Nic víc.“ Žena zvedla koš a otočila se k nim zády.

„Prosím!“ vykřikla za ní Beattie.

„Nic dalšího nevím,“ odpověděla žena a zavřela za sebou dveře.

Beattie měla pocit, že se propadá na dno světa. Jejím tělem začaly otřásat vzlyky.

Charlie ji vzal do náruče.

„Kde je moje dítě, Charlie?“ plakala Beattie. „Kam odvezli moje dítě?“